

Ένα κάθε μήνα

Άγαπητοί μου ένορίτες,

Κάποτε ένας άνθρωπος είχε ένα σπίτι μέσα στο αγρόκτημά του. Η περιοχή ήταν περιφραγμένη και φυλαγόταν από καλά σκυλιά. Κάποιοι ληστές θέλησαν να πάρουν τα υπάρχοντα εκείνου του ανθρώπου. Ένα βράδυ πήγαν κοντά στο φράχτη και τα σκυλιά άρχισαν να γαυγίζουν. Ξύπνησε ο άνθρωπος εκείνος, κοίταξε την περιοχή, όμως οι κλέφτες είχαν απομακρυνθεί. Πήγε και κοιμήθηκε. Οί ληστές επανέλαβαν τό ίδιο τέχνασμα κι άλλες φορές. Γαύγιζαν τα σκυλιά. Ξυπνούσε τό αφεντικό. Αυτόι απομακρύνονταν. Σταματούσαν τα σκυλιά. Κοιμούνταν ο άνθρωπος. Σέ μία επόμενη φορά, όταν άρχισαν να γαυγίζουν τα σκυλιά, παίρνει τό αφεντικό ένα όπλο, τα σημαδεύει, τα πυροβολεί και τα σκοτώνει. Αυτό ήθελαν και οί κλέφτες. Πέρασε λίγη ώρα και ο άνθρωπος εκείνος, κουρασμένος και έννευρισμένος, κοιμήθηκε βαθιά. Πέρασαν οί κλέφτες τόν φράχτη, μπήκαν στό σπίτι, τόν σκότωσαν και άρπαξαν τά πάντα.

Η ιστορία, άγαπητοί μου, είναι συμβολική.

Τό αφεντικό είναι ο κάθε ένας άνθρωπος, εσύ, εγώ, έμεις, όλοι.

Τό σπίτι, τό περιβόλι, τά υπάρχοντα είναι ή παρουσία μας ή υλική, ή πνευματική, είναι ή παράδοσή μας, ή ιστορία μας, ή πίστη στό Θεό μας.

Τά σκυλιά πού φύλαγαν είναι ή συνείδησή μας, ή λογική μας, είναι τό συναίσθημα, ή βούληση, ή κρίση μας, είναι οί αξίες μας, τά ιδανικά μας.

Οί κλέφτες, οί ληστές είναι όλοι εκείνοι, πού θέλησαν να άρπάξουν την παρουσία μας, την υλική και την πνευματική, είναι εκείνοι πού θέλησαν να μάς νεκρώσουν και να μάς έχουν δούλους στά θελήματά τους.

Σκότωσαν τά σκυλιά πού μάς φύλαγαν. Μάς είπαν ότι, είναι άχρηστα και επιζήμια και επιβλαβή. Μάς σκότωσαν τή συνείδηση, μάς διαστρέβλωσαν τή λογική και τό συναίσθημα. Μάς νεκρωσαν τή βούληση και την κρίση. Μάς έσβησαν τίσ αξίες και τά ιδανικά. Πολέμησαν τήν ιστορία, τήν παράδοση, τήν πίστη στόν άληθινό Θεό.

Και γίναμε επιθυμητές τής ύλης και τής άνέσεως. Γίναμε άτομιστές και άνάλγητοι. Άδικήσαμε, άπατήσαμε, πλαστογοφήσαμε, κλέψαμε, φοροδιαφύγαμε, άνομήσαμε, γκρεμίσαμε τούς ήθικούς φραγμούς. Τά τελευταία 30 - 40 χρόνια, μέ τίσ έκτροώσεις, σκοτώσαμε έκατομμύρια ανθρώπους άνυπεράσπιστους. Ζοΰμε ως κοινωνία άποστατημένη από τόν ζωντανό Θεό. Έχουμε νεκρωθεί. Βρωμάει ο τόπος από τή νεκρική σήψη, τά ποικίλα σκάνδαλα, τήν ποικίλη άνηθικότητα, τήν ποικίλη έγκληματικότητα. Ζοΰμε μία μοναξιά, μία έρημιά. Η κοινωνία πνέει τά λοίσθια.

Κάποια φορά ο Ίησοῦς Χριστός, ἀπευθυνόμενος στους Ἱεροσολυμίτες, ἔλεγε: *«Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ, ἐσύ πού φονεύεις τούς προφήτες καί λιθοβολεῖς τούς ἀπεσταλμένους σέ σένα, πόσες φορές θέλησα νά συγκεντρώσω τά παιδιά σου, ὅπως ἡ κλωσσα μαζεύει τά πουλάκια της κάτω ἀπό τίς φτεροῦγες, ἀλλά δέν θελήσατε. Νά, κοιτάξτε, ἀφήνεται σέ σᾶς τό σπίτι σας ἔρημο. Φεύγω, δέν θά μέ δεῖτε πλέον, ἐκτός ἂν πεῖτε: εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.»* Δηλαδή ὅταν θά μέ ἀποδεχθεῖτε ὡς πραγματικό Θεό καί ἄνθρωπο.

Πραγματικά, αὐτά τά χρόνια ζοῦμε τήν ἀπουσία τοῦ Θεοῦ, μέσα στήν κοινωνία μας. Ζοῦμε χωρίς φῶς, χωρίς ζωή, χωρίς χαρά. Γεμάτοι προβλήματα καί ἀδιέξοδα. Δέν ὑπάρχει ἐλπίδα.

Ζῶντας αὐτή τήν κατάσταση, ποιά θά ἔπρεπε νά ἦταν ἡ κίνηση; Πρός τά ποῦ θά ἔπρεπε νά στραφοῦμε;

Δυστυχῶς, ὅμως, ἂν καί χριστιανοί, ἀναζητοῦμε τήν ἐλπίδα μέσα στους ἀνθρώπους. Ἀλλά ὁ κόπος εἶναι μάταιος. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ λέει: Ψαλμ. ΡΜΕ' (3-10) *«Μή πεποιῖθατε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπί υἱούς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία».* Μήν ἐλπίζετε στους ἄρχοντες οὔτε γενικά σέ ἀνθρώπους, στους ὁποίους δέν ὑπάρχει σωτηρία. Δέν μποροῦν οἱ ψεῦτες, οἱ κλέφτες καί οἱ ληστές νά σώσουν τή ρημαγμένη κοινωνία. Εἶναι πλάνη χειρότερη ἀπό τήν πρώτη. Εἶναι ἐγκληματικό λάθος νά ἐλπίζουμε σέ τέτοιους ἀνθρώπους. Ἡ ἐλπίδα ἡ πραγματική εἶναι μόνο ὁ Θεός. Αὐτός εἶναι καί ἀληθής καί δυνατός.

Ἵπάρχει, λοιπόν, ἐλπίδα. Εἶναι ἡ μετάνοια. Ἡ ἐπιστροφή μας στό Θεό. Ἄς ἀκούσουμε τόν μεγάλο Προφήτη Δανιήλ (Δανιήλ Θ' 5) *«Ἡμάρτομεν, ἠδικήσαμεν, ἠνομήσαμεν καί ἀπέστημεν καί ἐξεκλίναμεν ἀπό τῶν ἐντολῶν σου καί ἀπό τῶν κριμάτων σου...».* Γι' αὐτό μᾶς ἦρθαν ὅλα αὐτά τά δεινά, ὡς ἐπακόλουθα τῆς ἀποστασίας μας.

Ἡ λύση εἶναι μία. Ἡ ἀλλαγὴ τρόπου ζωῆς, σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅποιες ἄλλες λύσεις προτείνονται εἶναι ψεύτικες, εἶναι χωρίς ἀποτέλεσμα, εἶναι πρόχειρες καί πρόσκαιρες. Ἄν θέλουμε τό σπίτι μας ἥρεμο, τήν κοινωνία μας δίκαιη καί εἰρηνική καί τήν Ἑλλάδα μας νά συνεχίσει νά ὑπάρχει καί νά λάμπει στόν κόσμο, μή χάνουμε καιρό. Ἐπιστροφή στίς ρίζες μας, ἐπιστροφή στό Θεό.

Χωρίς νά θέλω νά εἶμαι ἀπαισιόδοξος καί νά φοβίζω τούς ἀνθρώπους, ἡ δύσκολη κατάσταση πού περνοῦμε σήμερα θά κρατήσῃ γιά πολύ, ὅσο τό πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων θά παραμένει δίχως ἀλλαγὴ, δίχως μετάνοια.

Ἄς ὁμολογήσουμε, λοιπόν, πῶς ἔχουμε ἁμαρτήσῃ βαρεῖα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἄς ἀπαρνηθοῦμε τίς ἁμαρτωλές ἀπολαύσεις. Ἄς ὀπλισθοῦμε μέ πνευματικό θάρρος. Ἄς ζοῦμε μέ εὐλάβεια πρὸς τόν Θεό, μέ σωφροσύνη πρὸς τόν ἑαυτό μας καί μέ σεβασμό καί δικαιοσύνη πρὸς τούς συναθρώπους μας.

Ὅταν θά ζοῦμε ἔτσι, γνωρίζει ὁ Θεός τόν τρόπο κι ἔχει τή δύναμη νά ἀλλάξῃ τό ζοφερό σκηνικό.

Μέ τήν ἐλπίδα μιᾶς ἀπό καρδιάς μετάνοιας ὅλων μας

ὁ πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Α. Βασιλείου